

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: O. H., nar. X,
státní příslušností X,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne X, č.j. KRPA-637-9/ČJ-2022-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne X č.j. KRPA-637-9/ČJ-2022-000022-MIG o zajištění žalobce podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též jen „dublinské nařízení“), a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně žalovanému vytkl, že byl zajištěn mylně jako zletilá osoba. Tvrdí, že na svoji nezletilost žalovaného upozorňoval, o čemž svědčí i informační leták ohledně zkoušek věku, který žalobce obdržel dne 7. 1. 2022 od Ředitelství služby cizinecké policie. Žádné zkoušky věku u žalobce ovšem dosud neproběhly a v napadeném rozhodnutí se žalovaný k věku žalobce vůbec nevyjadřuje. Žalovaný tím zcela pominul otázku možné zranitelnosti žalobce, když s ním automaticky nakládal jako s dospělým pouze na základě průkazu totožnosti z Rumunska, jehož autenticitu v napadeném rozhodnutí několikrát sám zpochybnil. Namítl dále, že žalovaný nejen, že nečinil úkony ke zjištění věku cizince, ale nečinil je bezodkladně, když ani měsíc po zajištění žalobce zkoušky věku provedeny nebyly. Pro případ, že by měl být zajištěn jako nezletilý, namítl žalobce rovněž, že by nebyly splněny podmínky ust. § 129 odst. 5 zákona, neboť žalobce nemůže ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek tím, že pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění, nebo tím, že existuje vážné nebezpečí jeho útěku.
3. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně přihlédl k alternativám k zajištění podle ust. § 123b zákona, kdy v jeho případě by považoval za nejvhodnější umístění v jednom ze středisek pro nezletilé děti či přímo ve středisku pro nezletilé děti – cizince v Praze, v ulici Radlická. Žalovaný by zde mohl užít ust. § 123b písm. d) zákona a nařídil žalobci povinnost setrvávat v tomto středisku. V nedostatečném odůvodnění nevyužití těchto alternativních možností žalovaný rovněž nijak nereflektoval věk žalobce.
4. Žalovaný také podle názoru žalobce pochybil, když se nedostatečně zabýval úvahami o tom, zda je předání žalobce z hlediska lidskoprávních závazků České republiky alespoň potenciálně možné. Poukázal na to, že v rámci Dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska standardů společného evropského azylového systému. Poukázal zde přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017 č.j. 2 Azs 6/2017-19 a na rozhodnutí ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, ve kterém byla akcentována vyvrátitelnost domněnky, že státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Evropskou úmluvou. Napadené rozhodnutí pak podle názoru žalobce obsahuje v tomto směru jen obecné informace a nespecifikovaná tvrzení. Konstatuje též, že právní zástupci (pozn. soudu – žalobce neuvádí, které zástupce má na mysli, když sám zastoupen není) si dovolují upozornit, že je jim z jejich činnosti známo, že žalovaný užívá totožné znění odůvodnění v podstatě v každém

rozhodnutí týkajícím se zajištění cizince za účelem Dublinského předání, což je postup, který nemůže dostát nárokům na důkladné a individuální posouzení. Žalobce k tomu odkázal na celou řadu veřejně dostupných zdrojů hovořící o tom, že situace v Rumunsku je pro žadatele o mezinárodní ochranu nepříznivá, tím spíše pro nezletilé osoby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyšel ze skutečného stavu věci, když si neopatřil aktuální informace o stavu azylového řízení v Rumunsku z různých zdrojů a když nezohlednil aktuální judikaturu správních soudů. Závěr, že transfer žalobce je potenciálně možný, je v rozporu se žalobcem zmíněnými zprávami vládních i nevládních organizací. Závěr o možnosti realizace dublinského transferu je nadto ve vztahu k žalobci coby nezletilému nepřezkoumatelný, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil dopady předání na žalobce z hlediska jeho nezletilosti, když právě otázkou postavení nezletilých dětí bez doprovodu se žalovaný v napadeném rozhodnutí přitom nijak specificky nezabýval.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se při kontrole své totožnosti na území České republiky sám prokazoval dokladem žadatele o udělení mezinárodní ochrany vydaným Rumunskem, podle kterého byl ztotožněn jako O. H., nar. X. Pod stejnou identitou i datem narození podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 10. 2021 v Bulharsku. Žalobce svoji zletilost v průběhu řízení nezpochybnil, pročez vzhledem k uvedenému datu narození a fyziologickým vlastnostem žalobce (stavba těla, vzrůst a vousy) neměl žalovaný pochybnosti o jeho věku. Žalobce rovněž dne 25. 12. 2021 do protokolu o podání vysvětlení vedeném pod č.j. KRPM-154267-15/ČJ-2021-140022 uvedl, že se jmenuje O. H. a že se narodil dne X. Tento protokol žalobce za účasti tlumočníka jako správný vlastnoručně podepsal. V žalobě uvedené datum narození X žalobce během předchozího řízení nikdy nezmínil. Rovněž v protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 1. 2022 žalobce zde uvedené datum narození nezpochybňoval. Podle názoru žalovaného žalobce neuvádí v žalobě pravdivé informace, aby dosáhl výhod mladistvých. Žalovaný tedy vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí a na základě dostupných informací došel k závěru, že žalobce je osobou starší 18 let.
6. K možnostem uložení mírnějších opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že aplikace těchto zvláštních opatření vyžaduje předpoklad spolupráce ze strany cizince a absenci důvodné obavy z vyhýbání se předání. Žalovaný přitom tyto základní předpoklady u žalobce neshledal s ohledem na jeho dosavadní chování a pobytovou historii, když tento přicestoval nelegálně skryt ve vozidle bez dokladů a za pomoci nelegálních převaděčů. V případě žalobce tedy existuje důvodná obava z maření výkonu jeho předání, pročez nemohl místo zajištění uložit mírnější prostředky ve formě zvláštního opatření.
7. K žalobci uplatněným systémovým nedostatkům azylového systému v Rumunsku uvedl žalovaný, že je obecně známou informací, že v Bulharsku i Rumunsku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací nevyplývá, že by obě tyto země měly v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v těchto členských státech, které by s sebou nesly riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské

unie. V případě žalobce pak existuje reálný předpoklad jeho předání do Bulharska, které dne 17. 1. 2022 dalo souhlas s přijetím žalobce zpět na jeho území.

8. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále s.ř.s.).
10. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhoval a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Dne 24. 12. 2021 byl žalobce v Přerově u kolejí poblíž Tovární ulice kontaktován policejní hlídkou, které se prokázal dokladem žadatele o azyl vydaným Rumunskem. Na základě tohoto dokladu byl žalobce ztotožněn jako O. H., nar. X, státní příslušností X. Policejní hlídka jej následně podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajistila. Téhož dne policie byl uvědoměn místně příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) a na den 25. 12. 2021 dohodnuto ve Fakultní nemocnici Olomouc lékařské vyšetření za účelem zjištění věku žalobce a vyšetření na přítomnosti onemocnění SARS-COV2.
13. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 12. 2021 č.j. KRPM-154267-15/ČJ-2021-140022 sepsaného s žalobcem za přítomnosti pracovnice OSPOD a tlumočnicka se podává, že žalobce sám uvedl, že se narodil dne X a toto datum narození v dalším průběhu podávání vysvětlení nijak nezpochybnil. Rovněž na dotaz správního orgánu, zda může nějak prokázat věk X let žalobce, uvedl, že žádný doklad z Afghánistánu u sebe nemá. Relevanci otázky ohledně věku X let přitom nezpochybňoval. Z úředního záznamu ze dne 25. 12. 2021 č.j. KRPM-154267-18/ČJ-2021-140022 se podává, že žalobce byl dne 25. 12. 2021 předán OSPOD, který rozhodl o jeho umístění do zařízení pro děti vyžadujících okamžitou pomoc, kam byl hlídka policie též eskortován, čímž bylo ukončeno jeho omezení na svobodě.
14. Žalobce byl následně dne X kontaktován a kontrolován přivolanou hlídkou Policie České republiky v zařízení pro děti – cizince na adrese Radlická 795/30, Praha 5, kdy se prokázal identifikačním dokladem žadatel o azyl vydaným Rumunskem, podle kterého byl opět ztotožněn jako O. H., nar. X, státní příslušností X. Vzhledem k tomu, že žalobce nepřeložil žádný doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území České republiky, byl (opět) zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

15. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 1. 2021 za účasti tlumočnicka jazyka paštu a perského, jehož překladu žalobce dle svého vyjádření rozuměl, uvedl k výslovnému dotazu správního orgánu na jméno, datum narození a státní příslušnost, že se jmenuje O. H. a je X. Jiná jména nepoužívá. Otázku data svého narození zde nechal bez odpovědi. Z Afgánistánu se vycestoval před sedmi měsíci, kdy se přes Pakistán a Irán dostal do Turecka, kde pobýval asi 3 měsíce a poté odcestoval do Bulharska, kde zůstal asi měsíc a poté odcestoval do Srbska a následně do Rumunska, kde byl zadržen policií. Dne 21. 12. 2021 za pomoci převaděče v nočních hodinách nastoupil na návěs nákladního automobilu spolu s dalšími sedmi osobami, které neznal. Tímto nákladním automobilem cestoval dva dny s jednou noční přestávkou. Když zjistili, že jsou na cestě do Polska, tak boucháním přiměli řidiče zastavit. Ten pak otevřel dveře a oni vystoupili, načež se šli sednout kousek od nádraží, aby se najedli a krátce nato přijela policejní hlídka a zajistila je. Kamion měl jet do Německa, ale nakonec usoudili, že míří do Polska. Celou dobu se chtěli dostat do Belgie jakožto cílové země. V Rumunsku zaplatil 1 000 EUR za osazení na kamion. Celkem za cestu z Afganistánu do České republiky již zaplatil 6 500 EUR. Pobývat v České republice přitom v plánu vůbec neměl, neboť měl původně vystoupit až v Německu. Do Belgie chce za lepším životem, protože v Afghánistánu byla v době jeho odchodu válka s Talibánem, ze kterého dostal strach. Popřel, že by žádal o azyl, jen mu vzali otisky prstů. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je svobodný a bezdětný a nemá to času žádnou ženu. V zemi původu žije celá jeho rodina, tj. otec, matka a 8 sourozenců. Pokud jde o vzdělání, má ukončené základní vzdělání a střední školu. V České republice pak nic a nikoho nemá. Nechce zde zůstat, chce naopak co nejdříve odjet do Belgie, přestože neví, jak to udělá. Přicestoval bez víza a cestovního dokladu. Je si vědom toho, že tím porušil právní předpisy, avšak dodal, že to musel udělat. Dále naproti tomu uvedl, že neví o tom, že by udělal něco špatného a protiprávního.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. V dané věci soud vyšel z níže uvedených právních předpisů.
17. Podle čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení „Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“
18. Podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení [p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

19. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“.
20. Podle ust. § 129 odst. 4 zákona „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
21. Podle § 129 odst. 5 zákona „[p]olicie je oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu či závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Policie je oprávněna v případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, takového cizince zajistit do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Odmítne-li nezletilý cizinec bez doprovodu provedení úkonů ke zjištění věku, hledí se na něj jako na zletilého cizince. Pokud výsledky zjišťování věku nejsou průkazné, hledí se na cizince jako na nezletilého cizince bez doprovodu.“
22. Podle § 123b odst. 1 zákona „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené“.
23. Podle § 123b odst. 3 zákona „[o] druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince“.
24. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ohledně ustanovení § 124 odst. 1 vyplývá: „Uvedené ustanovení je reakcí na vážná bezpečnostní rizika a má zajistit, aby cizinci, kteří na území České republiky pobývají v rozporu s jejím právním řádem a čekají na výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohli zmařit účel správního vyhoštění a aby území opustili co nejdříve. Uvedené ustanovení zakotvuje oprávnění policie, neukládá jí však povinnost tímto způsobem postupovat. To znamená, že je na uvážení policie, zda v konkrétním

případě dospěje k závěru, že je dána důvodná obava, že by cizinec svým pobytem na území České republiky mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a rozhodnout o zajištění cizince.“ Správní orgán však musí své závěry opřít o relevantní skutkové okolnosti.

25. *„Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v ust. § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 124 zákona o pobytu cizinců“ (NSS č.j. 7 As 76/2011 - 50).*
26. Co se týče námitky žalobce založené na jím tvrzené nezletilosti v době vydání napadeného rozhodnutí, pak je třeba vskutku přisvědčit žalovanému v tom, že tvrzení žalobce o opakovaném upozorňování správního orgánu na jeho (nezletilý) věk nemá žádnou oporu ve správním spise. Z toho naopak vyplývá, že žalobce svoji nezletilost a tudíž i popření data svého narození X uplatnil až dne X, tj. sedm dní po vydání napadeného rozhodnutí v ZZC Balková. Do doby vydání napadeného rozhodnutí nijak nezpochybňoval datum narození X uvedený na identifikačním dokladu žadatele o azyl vydaným Rumunskem, kterým se žalobce prokazoval. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 12. 2021 č.j. KRPM-154267-15/ČJ-2021-140022 sepsaném s žalobcem za přítomnosti pracovníce OSPOD a tlumočníka uvedl žalobce výslovně, že se narodil X, pročez s ním bylo následně zacházeno jako s nezletilým, když byl předán OSPODU, který zprvu rozhodl o umístění žalobce do zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc. Nijak se zde neohradil ani proti dotazu ohledně možností prokázání věku X let, kterýžto v době sepsu předmětného protokolu odpovídal datu narození v roce X. Pokud by se totiž žalobce narodil v roce X, nepochybně by správní orgán upozornil na to, že je mu X let a nikoli X. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 1. 1. 2021 za účasti tlumočníka se žalobce k datu svého narození ani k výslovnému dotazu správního orgánu nijak nevyjádřil. Protokol přitom bez výhrad podepsal na každé straně, včetně strany první obsahující tučným písmem jeho osobní údaje. Zdejší soud tak má za této situace za to, že nelze žalovanému úspěšně vytýkat, pokud postupoval tak, že v době nezletilosti žalobce založené na tvrzeném datu X jej při absenci jiných dokladů o jeho věku žalobce nezajistil a přistoupil k zajištění až v den nabytí jeho zletilosti. A jelikož žalobce jiné datum narození před vydáním napadeného rozhodnutí ani netvrdil, nebyl žalovaný povinen (a v podstatě ani oprávněn) zahajovat úkony ke zjištění jeho věku, neboť ve smyslu ust. 129 odst. 5 zákona má policie povinnost zahájit úkony ke zjištění věku cizince, u něhož jsou pochybnosti o jeho nezletilosti a nikoli

o jeho zletilosti, kteréžto navíc žalovaný ani neměl s ohledem na fyzický vzhled žalobce odpovídající dospělému jedinci a za současné absence tvrzení o žalobce o své nezletilosti.

27. Pokud žalobce teprve následně až po vydání napadeného rozhodnutí uvedl, že se narodil X, nelze takové tvrzení považovat za věrohodné, jestliže nebylo žalobcem nijak podloženo. Okolnost, že žalobce dne 7. 1. 2022, tj. po vydání napadeného rozhodnutí, obdržel informační leták ohledně zkoušek věku, nijak nesvědčí tvrzení o jeho nezletilosti. Rovněž také nijak nemůže prokazovat tvrzení žalobce, že opakovaně žalovaného upozorňoval na svoji nezletilost, když sám uvádí, že předmětný leták obdržel až po vydání napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů soud shledal předmětný informační leták důkazně bezvýznamným a jako důkaz jej proto neprováděl.
28. Na tomto místě se lze rovněž ztotožnit s odkazem žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017 č.j. 2 Azs 38/2017-28, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že: *„Obecně vzato je na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice 18 let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že vskutku takového, a nikoli vyššího věku jsou. Ve věku kolem 18 let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají rozumové schopnosti a osobnostní vyvrálost rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Pákistánu, Bangladéše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku. Pokud tvrdí, že datum svého narození neznají, anebo údaje o datu svého narození mění (oproti původnímu věku nad 18 let začnou udávat věk pod touto hranicí), bude to často signálem jejich účelového jednání ve snaze získat cizineckoprávní výhody spojené s nižším věkem.“*
29. K žalobci namítaným možnostem uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b zákona je třeba uvést, že v případě žalobce bezpochyby došlo k naplnění vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce svým dosavadním chováním a nelegálním pohybem v schengenském prostoru skutečně vyvolal zcela reálnou domněnku, že bez zajištění bude pokračovat v cestě do Německa a dále do Belgie (to ostatně sám výslovně připustil). Městský soud v Praze připomíná, že žalobce splnil hned několik indicií předpokládaných v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pro založení domněnky vážného nebezpečí útěku, tj. pobýval na území neoprávněně; svévolně se za pomoci nelegálních převaděčů pohybuje po Evropě, jasně projevil úmysl pokračovat dál v cestě do Německa, resp. Belgie, jasně projevený úmysl nerespektovat platná imigrační pravidla nejen České republiky (srov. podobně rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, bod 16).
30. Žalovaný se možností uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí. Ačkoliv zákon umožňuje zajištění cizince za účelem jeho předání jen tehdy, když nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, správní orgán není povinen vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu cizince zajistit, neboť by tak často došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011–50). Mírnější opatření je tedy možné účinně uložit pouze v situaci, kdy cizinec může dostat požadavkům těchto opatření a současně není důvod se obávat, že by nezajištěný cizinec mařil výkon rozhodnutí o předání. V případě žalobce je třeba zdůraznit, že neměl vzhledem ke své nemajetnosti a absenci jakýchkoliv sociálních vazeb v ČR žádné předpoklady k naplnění požadavků zvláštních opatření, a především popřel jejich účinnost

opakovaným výrokem o tom, že jeho cílem je Německo, resp. Belgie. Žalovaný tak správně uzavřel, že v případě žalobce uložení žádného ze zvláštních opatření nepřipadalo v úvahu; uložení zvláštního opatření by naopak s největší pravděpodobností došlo ke zmaření realizace předání žalobce do Rumunska či Bulharska. Žalobce neměl žádné větší finanční prostředky, což ostatně sám uvedl, neměl nijak vyřešenou pobytovou situaci v ČR, respektive neměl na území ČR žádné relevantní vazby). S ohledem na pobytovou historii žalobce na území států Evropské unie, kdy opakovaně svévolně přecházel hranice, přičemž při odchodu z Bulharska či Rumunska bez vážného důvodu ani nevyčkal skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, nebylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců (podobně viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2020, č. j. 7 Azs 4/2020-59, bod 31).

31. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil nedostatky azylového systému v Rumunsku, a to i ve vztahu k nezletilým osobám.
32. NSS se ve svých rozhodnutích mnohokrát vyslovil k míře, v jaké se správní orgán musí zabývat otázkou systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Pro posuzovanou věc jsou důležitá východiska, která přdestřel rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, a ze kterých pak následně vycházel NSS i při posuzování právně a skutkově obdobných věcí (srovnej např. rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26 a rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019-19). Z rozsudku rozšířeného senátu vyplývá, že povinnost správního orgánu zabývat se z úřední povinnosti otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení jiného členského státu neznamená, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění zdůvodňovat, zda ve státě, do kterého má být cizinec předán, k takovým nedostatkům dochází. Rozšířený senát připomněl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a dodržuje základní unijní práva. Pokud tedy cizinec systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán po posouzení této otázky dospěl k závěru, že k nim nedochází a není ani třeba se obávat, že by k nim vzhledem ke konkrétní situaci cizince mohlo dojít, není nutné, aby své úvahy v rozhodnutí o zajištění výslovně uváděl.
33. V nyní posuzovaném případě žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí systémové nedostatky nenamítal a žalovaný zjevně dospěl k závěru, že k nim nedochází a není ani třeba se obávat, že by k nim v dané věci mohlo dojít, a tudíž nebyl povinen své úvahy v rozhodnutí v tomto směru výslovně uvádět. Již z logiky věci je tudíž zřejmé, že nelze vyhovět námitce žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval posouzením systémových nedostatků rumunského azylového systému (srovnej též rozsudek NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 3 Azs 323/2019-32) a že ve správním spise pro posouzení této otázky není dostatek dokumentů. Na těchto závěrech by nic neměnila ani okolnost, že by žalobce byl posuzován jako nezletilý.
34. Žalovaný se přesto otázkou existence systémových nedostatků zabýval a na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že z jeho dosavadní činnosti ani z jemu dostupných informací, nevyplývá, že by Rumunsko nebo Bulharsko mělo v současné době vykazovat systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v tomto členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalovanému není známa žádná překážka

trvalé povahy, která by předání žalobce do Bulharska či Rumunska mohla bránit. Žalobce žalovanému neuvedl, že by mu v Rumunsku či Bulharsku hrozilo nějaké nebezpečí.

35. Městský soud v Praze považuje toto odůvodnění napadeného rozhodnutí za srozumitelné, logické, dostatečné a přesvědčivé. V této souvislosti je třeba doplnit, že zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, svěřuje pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a o předání do příslušného státu Ministerstvu vnitra [§ 8 písm. b) a c)], nikoliv žalovanému. Žalovaný má proto v řízení o určení příslušnosti podle dublinského nařízení pouze pomocnou úlohu, a proto nemusí postavit najisto, že předání cizince je skutečně možné. To je úkol ministerstva vnitra, které je povinno možnost předání podrobně ověřit (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 1 Azs 71/2018-24, ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 Azs 59/2019-38, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30 nebo ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26). Podle judikatury NSS je žalovaný povinen zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známé a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. Teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné (srovnej např. rozsudky NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017-54, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21 a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 307/2019-22). Žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2020, č. j. 7 Azs 86/2020-20).
36. Hodnocením podmínek azylového systému v Rumunsku se opakovaně zabýval NSS (viz např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018-21, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020-23, ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 Azs 283/2020-50, ze dne 1. 7. 2021 č. j. 7 Azs 91/2021-23 či ze dne 19. 8. 2021, č. j. 8 Azs 11/2021-48; nebo usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37, ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019-56, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, ze dne 4. 3. 2021, č. j. 9 Azs 269/2020-50 a ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23). Doposud však nerozhodl, že by v Rumunsku existovaly takové nedostatky, které by ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení obecně bránily předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Krom toho zdejší soud dodává, že v tomto směru se argumentace žalobce omezila toliko na Rumunsko a informace o něm tři a více let staré, ačkoli je přinejmenším stejně pravděpodobné, že žalobce bude předán do Bulharska, k jehož azylovému systému žalobce žádné námitky neuplatňoval. Z výpovědi žalobce je také zřejmé, že podmínky v pobytových střediscích v Rumunsku nevnímal nijak problematicky, když žádné potíže zde nesignalizoval.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů zdejší soud neshledal žalobu důvodnou, když současně neshledal v postupu žalovaného žádná vážná pochybení či jiné deficity, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. února 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce